

Osamělý piják čaje
sedí na jehličí
na pařezu má
konvičku voňavého čaje
Tiše popíjí
a v hlavě se mu rodí
nejkrásnější básně
Ty verše z něho vycházejí
do prostoru
Plují v korunách stromů
a čekají na své básníky
kteří je pak
budou-li mít štěstí
vdechnou
a předají lidem
Osamělý piják čaje
dopije poslední misku
a zmizí jako vůně
z jeho čaje

Velké štěstí může mít podobu
vyhraného miliónu
ale taky smradlavého hovna v míse.

POVADLÁ RŮŽE

Ta růže
co ti chci dát
je povadlá
Už tolik nevoní
a její barva
je vybledlá
Už dlouho
ji svírám ve své dlani
a čekám na chvíli
kdy ti ji budu moct dát

Pamatuji

Pamatuji časy bezvrásčité
pamatuji časy sprinterské
pamatuji časy bujaré
Ó hodně si toho pamatuji
Ale hodně taky ne

Cogito ergo sum

řekl Ren  Deskartes

Myslím, tedy jsem svobodn 

napsal m j kamarád

na zeď v psychiatrick  l  ebn 

Je-li to pravda

tak tedy jsem

A navíc svobodn 

Někdy bych vřak raději nebyl

DEJTE MI KOSU

Dejte mi kosu
pokosím louku
Dejte mi vidle
vyházím hnůj
Dejte mi pilu
skácím strom
Dejte mi kladivo
zatluču hřebík
Jen dejte mi pero
napíšu báseň
neplatí

MRTVÍ

Když umřel Mácha na cholera
Když Puškin skončil v souboji
Když Gellner zmizel u Haliče
Když Wolkera zhasla tubera
Když Orten skončil pod autem
Když Hrabě nadýchal se plynu
Zaplakalo jen pár očí
Ale dodnes v lidských srdcích žijí
To když se Stalin uchlastal
Když Gottwald posel na syfilis
bulely celé národy
A kdo zapláče dnes?
Jsou prostě mrtví

PROMIŇ, EDISONE

Teplejší

Laskavější

Milejší

Příjemnější

Intimnější

Lidštější

je světlo svíčky

než světlo žárovky

Promiň, Edisone

Hezké věci utečou příliš rychle.
Jak krátce bychom žili,
kdyby všechno bylo jenom hezké.

Stárneš příteli, stárneš
Cvičíš, sportuješ
Polykáš všelijaké preparáty
Ale vráskám se neubráníš
Šedinám se neubráníš
Stárneš příteli, stárneš
Stárne ti tělo
Stárne ti tvář
Stárnou ti oči
Stárnou ti slova
Stárnou ti myšlenky
Stárne ti žena
Stárneš příteli, stárneš
Stárne ti tvůj šatník
Stárnou ti tvé knihy
Stárnou ti tvé věci
Stárnou ti tví přátelé
Stárneš příteli, stárneš
A padají stromy v tvém lese

CESTA VÍNA

Strastiplná a dlouhá byla cesta
než sis mohl omočit ret ve sklenici
a pustit tu krásu do hlavy
Ó jak musí ta krásu znít tomu
kdo celou tu cestu s vínem šel

Neříkej mi, že jsem mlád

Mému tělu

Mému srdci

Mé hlavě

je právě tolik

kolik uplynulo od mého narození

Snad jen

když jsem svěží po sprše

když jsem čerstvě oholen

dobře vykaděn

když není ani zima ani vedro

když mě nikdo nezlobí

když nemám starosti

když nemám hlad

když vypil jsem zelený čaj

když není brzy po ránu

nebo pozdě večer

a když se na mě díváte

tak z deseti metrů

v černých brýlích

pak snad

mohu působit mladě

Nastane-li ta pravá chvíle

uložte si mě tak do své paměti

a k tomuto mému obrazu

se vraťte ve svých vzpomínkách

TVÉ VLASY

Rád se dívám do ohně
Vydržím se dívat i celé hodiny
Dlouho jsem nevěděl proč
Teď už vím
že v něm vidím tvé vlasy

VŠECHNY MOJE DÁVNÉ LÁSKY

Vězte, všechny moje dávné lásky
že vás stále miluji
Jen některé jsem kdysi
na chvíli milovat přestal
A znovu začal
hned, jak jsem vás ztratil
Vězte, moje dávné lásky
že vás stále miluji
A vy se nevracíte a nevracíte

DOMOV

Nemám domov všude tam
kde, jak se říká
si pověsím klobouk
Ne proto, že klobouk nenesím
ale proto, že je to málo

Pozřeš-li špatné jídlo,
můžeš ho vyzvracet.
Špatné myšlenky se tak snadno nezbavíš.

PRÁVĚ PROTO

Přes židli leží
šaty a prádlo
obnošené tvým tělem
Snad právě proto
tolik voní

V TĚCH SLOVECH

Smích
Chlapácké řeči
A silná slova
V těch slovech
padlo tolik žen
A všechny ty ženy
v těch slovech
řvaly rozkoší
A všichni ti chlapi
v těch slovech
byli velkými vítězi

A pak se rozešli
A každý šel domů
k té své
Tu noc nepadla žádná žena
Padli jen ti muži
A nikdo při tom neřval rozkoší
Ozývalo se jen chrápání

ULICE

Děravá silnice, rozbitý chodník
Oprýskané domy, holé stromy
Lampy, z nichž jedna nesvítí
Přál jsem si potkat ženu
Ale potkal jsem opilce
I on je ozdobou této ulice
Patří sem víc, než hezká žena
Víc, než já

TORTURA

Laso vyletější z tvých očí
mne chytlo a svázalo
Můžeš si se mnou dělat
co chceš

Ale ty neděláš nic

KRÁSA

Každý den se díváš do nejkrásnějších očí
Líbáš nejkrásnější ústa
A přeci koukáš po jiných
Sníš o vzácné orchideji v zámecké zahradě
A zašlápneš sedmikrásku před svým domem

LÁSKA

Vášeň z plamenometu
Vichřice emocí
V srdci tsunami
Touha jak španělská bota

To všechno, co z toho zbyde
léty pošlapáno
to je láska

Jsem absolutně neúplatný!
Avšak je pravda,
že se ještě nikdy nikdo nepokusil
mě podplatit.
Nebylo totiž proč.
Takže ověřené to nemám.

ZA ROZBŘESKU

Svět je nejkrásnější
za rozbřesku
když chladí ho rosa
když je svěží
Svět je nejkrásnější
za svítání
když víly pomalu končí
svůj rej

MODRÝ PAPOUŠEK

Modrý papoušek
jí seděl na prstě
a já si přál
být tím papouškem
a mít takové
pěkné bidýlko

JEN MNĚ

Tisícinu vteřiny
trval váš úsměv
Nikdo ho neviděl
Jen já
Protože jen mně
jedinému patřil

PO STOPRVNÍ

Stokrát jsem tu holku potkal
aniž bych si jí všiml
Stokrát jsem ji minul
Stokrát jsem ji přehlédl
Ničím
vůbec ničím
mne nezaujala
Po stoprvní se na mě usmála
A já zkameněl
očarován její krásou

NEJKRÁSNEJŠÍ JSOU BOSE

Nejkrásnější dívky jsou bosé
Miluji bosé dívky
Je snadné se v létě zamilovat
Ale v listopadu?
Jak nicotné
jsou všechny letní lásky

(V litomyšlské čajovně U Slona v listopadu 2003)

MALE MILOVANI

Promiňte, promiňte
Špitla, když polila mě čajem
Netušila, jak příjemné to bylo
Té dívce
bych dokázal odpustit
i mnohem závažnější věci
To její omlouvání
pro mě bylo
takové malé milování

Kdo chce psa bít,
hůl si vždycky najde.
Kdo chce bít,
nějakého psa si vždycky najde.

ZÁVOD O ŽIVOT

Kdykoliv se rozčílíš
jdi a ulom
jednu větvíčku jabloně

Bude zajímavé sledovat
kdo z vás
vydrží déle

ZLOMEČEK VĚČNOSTI

A kde jsou dinosauři?
A další pravěká zvířata?
Kde jsou ryby
co se proháněly na Sahaře?
A kde je Atlantida?
Kde jsou vítězové olympiád?
Kde jsou faraoni a sultáni?

Stamilióntina vteřiny
je nám zde vyhrazena
Zlomeček věčnosti
Příliš krátký pro štěstí
Dosti dlouhý pro bolest
Zlomeček věčnosti
ve kterém se snažíme
znepříjemnit ho sobě
i druhým

Díky všem
kteří se o to nesnaží

VĚTA

Tatí, pojd' mně utřít zadek!
Konec krátké chvílky klidu
Vstávám od novin
Od jídla
Bez velké radosti
Přesto věřte
že miluji tu větu
Jako miluji ženu
co dokáže mě trápit
Utírám zadek
a bojím se chvíle
kdy tu větu
přestanu slýchat

2006

O STROMU A LIDECH

Stál jsi desítky let
Možná stovky
Nevím, neumím to spočítat
Byl jsi zdravý a silný
A krásný
Pak přišli chlapi s pilou
a zabili tě
Bylo to hned
Stačil jsi jen krátce zaplakat

Jakoby ta silnice
nemohla vést kousek vedle

DOPIS NA ROZLOUČENOU

(vzpomínka na Jirku Suchomela)

Každý má právo žít
i právo zemřít
Mne už tady ten život
zkrátka nebaví
Odcházím jinam
Nemějte mi to za zlé
Prostě mně jen došly síly
s něčím se stále prát
Jdu jinam
kde mi bude líp
Tam na vás počkám
Ale spěchat nemusíte

SMUTNO

Smutno
nemusí vždy bolet
I smutno
může být příjemné
Musíte ale vědět
že brzo skončí

Každý chlap
má dva kýble spermií na život.
Avšak vzhledem k různé délce života
není jasné,
má-li s nimi šetřit,
či má-li je naopak rozhazovat

ČEKÁNÍ

V tomto městečku bydlíte
A vím i kde
Zazvonit u vás ale nemohu
Nevím, co bych měl říci
Pro náhodné setkání
mám však řeč připravenou
A tak vás už dvě hodiny
vyhlížím z okna kavárny
Ale vy jste asi doma
a možná čekáte
jestli někdo nezazvoní

DÍKY

Všichni jsou na facebooku
Ve svém virtuálním světě
obklopeni virtuálními přáteli
Všichni jsou na mobilu
Zprávy si posílají
z postele do auta
z ulice na večěři
od milování do fronty na něco
ze záchodu na oběd
Zpráva za zprávou
Hovor za hovorem
Plevelná slova
Plevelné řeči

Díky všem
kteří nejsou otroky

SLEPICE

Když jsem byl v pubertě
učil jsem se zpaměti
úryvky z Manon Lescaut
Představoval jsem si
jak holky budou tát
až jim zarecituji
Ale asi jsem si nevybíral
vhodné typy
Nejenže netály
ale začaly se hyhňat
už při prvních verších
Byl jsem ponížen
Ty slepice ale netušily
jak se právě odsoudily k tomu
že mě nikdy nedostanou

GENERACE

Oni se líbají
Jakoby nic na ulici
A vůbec jim nevadí
že se lidi dívají
No to je dneska mládež!
Že se nestydíte!
Jděte s tím někam!
No tohle!
Hanba!
Fuj!
Staří jsou pohoršeni
A odsuzují
Hlavně ale závidí
že jim taky není
sedmnáct

PROŠLA JSTE KOLEM

Prošla jste kolem
jako bych byl vzduch
Ani očkem jste nezavadila
Nedivím se
Není na mne hezký pohled
Ale trochu líto
mi to je

BÝT SÁM

Být sám
a popíjet čaj
večer při svíčce
to je balzám na duši
Ovšem jen pro toho
kdo většinou sám není
Kdo je sám každý den
potřebuje úplně jiný balzám

Míval jsem nedůvěru
v mladší lidi, než jsem sám.
Nastal čas to přehodnotit.
Těch floutků zatraceně přibývá.

INVENTURA

Stojím nahý před zrcadlem
a dělám si inventuru

Tvář svraštělá
Ruce bývaly svalnatější
Břicho štíhlejší
Nohy na pohled dobré
ale kulhají
A záda často bolí

Avšak dál budu hrát svoje divadlo
Budu se pokoušet o ladný krok
A dokonce si i poskočím

Tvář zkřívím bolestí
až o samotě

JEN DVA VERŠE

Zvedl jsem se
podal jí ruku
a lehce políbil
Byla překvapena
a cudně se usmála
Řekl jsem
Sedělo se mi vedle vás krásně
a byla to velmi příjemná cesta
Děkuji
A vystoupil jsem

(V této básni je pravdivý jen první a poslední verš)

TISÍCKRÁT POPRVÉ

Můžeš tisíckrát vylézt na stejnou horu
a vždy to bude krásné
Od druhého výstupu
vždy stejně krásné
Ale už nikdy to nebude mít
kouzlo prvovýstupu.
Škoda, že tě nemůžu
tisíckrát milovat poprvé

UŽ NIKDY

Teď, právě teď
potřebuji zastavit čas
Kousek ho vrátit
a prožít si tu chvíli
ještě jednou
Šátrám po ovládači
ale ty se mezitím zvedneš
a mizíš
A já vím
že už nikdy

CHLAPI

Každý chlap občas potřebuje
ulovit mamuta
uštvat jelena
zabojovat si s lítou šelmou
Každý to řeší po svém
Někdo se vyřve na fotbale
Někdo zmlátí ženu
Někdo nutkání zažene chlastem
Někdo klikáním u počítače
Já to musím aspoň napsat

MASKA

V mládí jsem maskoval
svou nesmělost a plachost
komediantstvím
Býval jsem veselá kopa
a ozdoba večírků

Dnes už jsem špatný herec
Svou masku jsem zahodil

Ale občas ji ještě zvednu
a nasadím

Že poezii lze najít ve všem?

Snad ano,

ale na práci s krumpáčem
ji sotva najde kopáč sám.

To dokáže jen básník,
který se z okna kavárny
na toho kopáče se dívá.

JARO 2013

Na zahrádce se naše Berta
mrouská s cizím černým kocourem
Bylo by nezdvořilé
teď vcházet
Proto pokorně čekám
za brankou

SCÉNA

Silvestr 2013, 15 hodin

Les, ticho, slunce

Na hrázi kochánovického rybníka

sedí na pařezu muž

Dívá se na hladinu

a mhouří oči před sluncem

Právě dočetl báseň

a teď o ní přemýšlí

Je unavený a má radost

Z ticha

Ze zamrzlého rybníka

Ze slunce

Z básně

I ze své únavy

DANÝ SMĚR

Každá naše vteřina
je rázným krokem vpřed
Však cesta není nekonečná
Krok za krokem k jasnému cíli
Směr je daný, zastavit se nedá
Jediné, co se dá
je nehnat
Vykračovat pěkně piánko

Dnes mám špatný den
Potkávám už asi desátého
blbce

Jistě se přede mnou cítí
poníženě
zahanbeně
a trapně

No, řekněte
nejsem já blbec?

Když vyhubíme včely
přežije lidstvo snad pět let
Když vyhubíme básníky
nebude to o moc déle

KUBISTÉ A SURREALISTÉ

Kubističtí malíři
surrealističtí básníci
patří k bontonu vás obdivovat
Je ostudou vás neznat
Ale kolik lidí
vám opravdu rozumí?

Každý člověk má někoho, kdo ho má rád
a někoho, kdo o něm tvrdí, že je pitomec.
Jde jen o ten poměr.

NEJKRÁSNEJŠÍ HUDBA

Mám rád hudbu
Kdo by neměl
Mám rád piano
A housle
Saxofon, harmoniku
Mám rád jazz
A přiopilé zpívání u ohně
Mám rád to
co na mě nechrlí rádia
Mám rád Edith Piaf a Šlitra
Armstronga a Okudžavu
Spoustu toho mám rád
Ale šumění koruny stromu
se nic nevyrovná
Neurazte se, muzikanti
ale potůček mezi kameny
hraje líp
A nejkrásnější hudba
je ticho

JISTOTA

Mám už jen jednu jistotu
Že každé ráno
když se probudím
na tom budu o chloupek hůř
než včera večer při usínání
Jde jen o to
aby ten chloupek
zůstal skutečně jen chloupkem

Tápu ve tmě

Bloudím v kruhu

A celý ten kruh

unáší někam silný proud

Až najdu cestu ven

budu už někde úplně jinde

TĚLA

Ach ty vaše touhy

To vaše snění

To pachtění

To hekání

A přitom všechna vaše těla

nejsou nic než nosiče genů

s jediným úkolem

- ty geny nést a předat dál

Ale při troše dobré vůle

se přitom kapka radosti

užít dá

ÚŘAD

Ano, pane
rozumím vám
ale musíte o patro výš
Tam vám dají žádost
tu vyplníte
a přijdete s ní sem
a já vám pak dám
doprostřed čela
kýžený štěpl
A s ním pak půjdete o patro níž

Poté úřednice sedla
a půl hodiny psala zápis
z náročného úkonu
Zápis, který nikdo nepotřebuje
který nikdo nebude číst
Uf, to byl dnes už třetí občan
Úřednice ví
a je hrdá
že je důležitá a společnosti prospěšná
Mnohem víc, než nějaký popelář

Navrhuji

zavřít všechny školy

neb učenci se rodí jinde

Navrhuji

rozpustit parlament a úřady

neboť anarchie tu už stejně je

Navrhuji

dávat lidem zadarmo chlást

aby se jim lépe zapomínalo

Navrhuji

humánně utratit všechny důchodce

a zachránit je tak

před pomalou smrtí hladem

Příležitost dělá zloděje.
Ano, ale jenom z někoho.
Slušný a silný člověk
takovou příležitostí pohrdne.

Musím zahnat světlo

a vpustit trochu tmy

Sametové a milosrdné tmy

která přikryje mou tvář

A ty si budeš moct představovat

mladého básníka

nebo drsného rváče

nebo souseda

a přitom milovat mě

Musím zahnat světlo

Nejsme nic

než potrava času

Žrouta nikdy ne sytého

Do všech hryže stejnou rychlostí

ne však silou

Tebe, zdá se

jen tak olizuje

Čas ze mě ukrájuje

jak ze salámu

Co den, to plátek

Někdy tenoučký

ale někdy nezdravě tlustý

Hlavně aby se na všechny dostalo

TOUHA

Nejvíc v životě toužím

po tom

umět žít bez touhy

Touha je břímě

Bolest

Jak lehce se žije tomu

kdo netouží

VAROVÁNÍ

Tak ty nás chceš učit pravdu?
Ty nám budeš kázat o morálce?
Ty nám chceš říkat, co je dobré a co špatné?

Tak takové tady nepotřebujeme!
S takovými umíme zatočit!
Vzpomeň na Sokrata, Ježíše, Husa
Abys nebyl dalším v pořadí

Nad hlavou mi temní noc

Už se nedá číst

Tak jen koukám na nebe

Najednou nade mnou proletí netopýr

A vyšla první hvězda

zatímco ta moje už zapadá

Jsou lidé nevěřící,
kteří nevěří ani naprosto průkaznému.
A jsou lidé věřící,
kteří skálopevně věří i tomu,
pro co neexistují absolutně
žádné důkazy.
Víra i nevíra jsou mnohem silnější,
než rozum.

Máš vlasy jako oheň

Máš vlasy jako liška

Máš vlasy jako moje starý auto

Prý kdo neměl černošku nebo zrzku

neví, co je milování

Černošku jsem ještě neměl

KOUPÁNÍ

Plaveš nahá v rybníku
a já závidím kaprům
tu mokrou podívanou
a tvou blízkost
Kdyby chtěli
mohli by se o tebe otřít
Oni to však nedělají

Já bych se otřel
ale nejsem kapr

S vykasanou sukni

brodí se řekou
po kolena ve vodě

Mohla by ta řeka
vyprávět

ABY MNĚ NEBYLO SMUTNO

Chtěl by mě někdo pozvat
na něco dobrého?
Nepohrdl bych kávou
Nepohrdl bych whisky
Nepohrdl bych ženou
Může to být i nějaká kombinace
Prostě cokoli
aby mně nebylo smutno

Jsem jen osamělý piják čaje
propíjející se
z minulosti do budoucnosti
přes neexistující přítomnost
Z čajovny tak vyjde jiný člověk
Ten původní zmizel
stejně jako vypitý čaj

ZMĚNA

Sama změna
není až tak těžká
jako rozhodnutí
učinit ji
Když nastane
už jedeš v proudu
a na strach není čas

Téměř všichni plnoletí mají řidičák.
A téměř všichni jezdí autem.
Kolik z nich však umí krotit své vášně,
zvládat své emoce?
Kolik z nich se umí soustředit, nerozptylovat se?
Kolik z nich je schopno podřídit se pravidlům?
Bojím se aut více než třeba samopalu.
Ty věci jsou stejně nebezpečné,
ale samopal přece jen nemá každý.

V příštím životě

budu větrem

Bez těla

Bez bolesti

Bez okovů

Budu vám čechrat vlasy

Chladit tváře

Ženám zvedat sukně

Budu dobrým větrem

Básníci bývají chudí

Nezačínejte si slečno
nikdy s básníkem

Leda byste chtěla
hodně zhubnout
anebo si jen odskočit
od svého bankéře

BÁRA

Není třeba ji litovat
Je celá shrbená
Má nemocné srdce
Mysl malého dítěte
A svůj svět
Neví nic o válkách
Exekutorech
Znásilňování
Neví, kdo je prezidentem
Netrápí ji, že nic nemá
Své štěstí má v sobě
Víc, než si dokážeme představit
Stačí se jí podívat do očí
Není třeba ji litovat
Člověk může jen závidět

VELKÉ LOSINY

Na lavičce v parku losinského zámku
je krásný klid
Vedle mě si povídají dva hluchoněmí
a jejich rukomluva mě nikterak neruší
Neruší mě ani divoké kachny v jezírku
A nakonec mi nevadí ani drobný déšť
Chybí mi snad už jen konvička čaje
ale to by toho štěstí bylo až moc

ČEST JEJICH PAMÁTCE

Tak jsme s fanfárami
pochovali pět vojáků
kteří padli kdesi
v daleké Asii
Prý za naši svobodu

Nevím
asi jsem příliš starý
abych dokázal pochopit
oč méně svobodnější bychom byli
kdyby naši vojáci neumírali v zemi
kterou by většina lidí doma
ani nedokázala najít na mapě

2014

HLAVNĚ

Když jsme leštili hlavně houfnic
jak ztopořené pyje
a nadávali přitom
na tu pakárnu
nikoho z nás nenapadlo
že byly vyrobeny proto
aby zničily celý dům
i s dětmi si v něm hrajícími

Na dobytčím trhu
stojí spousta krav.
A chlapi chodí kolem,
prohlíží si jejich těla, vemena, hlavy, nohy,
poplácávají je po zadku.
Z té bude dobrá dojnice.
Z té zase dobré hovězí.
Až těm chlapům tečou sliny.

Na soutěžích Miss
je to úplně stejné, jen s tím rozdílem,
že tady jsou ty krávy naprosto dobrovolně.

Letní noc příjemně šumí
a zve do své teplé náruče

A ty jsi v úplně jiné tmě
Možná i v jiné náruči

Telepatie nefunguje
nebo ji neumím
tak poděkuji noci za nabídku
a naliji si ještě sklenku vína

ÚKOL

Slečno, schválně
dejte mi nějaký úkol
Řekněte třeba ...
Obejmi mě!
Nebo
Líbej mě!
Anebo přímo
Pomiluj mě!

Nerad poslouchám rozkazy
ale pro vás
bych to rád udělal

V MÉM MOZKU

V mém mozku toho je
tolik, tolik
Jak ve zlatém dole
Však schopnost dolovat
mi chybí
Jen z povrchu zlatý prach stírám
a to nejcennější
nechávám v hlubinách

VÍM, KDO JE NA ŘADĚ

Moji rodiče
babičky, dědečkové
všechny tetičky a strýčkové
jsou dávno mrtvi
Občas se zasteskne
ale nejsem už v očekávání
dalších ztrát
Všichni moji starší příbuzní
jsou už v pánu
Vím, kdo je teď na řadě
Vím, co se sluší a patří
Přebíhat a dávat přednost
se nemá

PÁR BÁSNÍ

Potřeboval bych si v klidu
napsat pár básní
Ale vedle v pokoji
se nahlas řehtají mé děti
Z veršů nebude nic
Neznám nic krásnějšího
než dětský smích

Poslyšte přátelé

co se mně dnes stalo
Potkal jsem dávnou lásku
Nejkrásnější dívku
mých náctin
Vůbec se nezměnila
Vůbec nezestárla
Je snad ještě krásnější
než tenkrát
Až jsem se sám za sebe zastyděl
A pak teprv mi to došlo
Potkal jsem její dceru

Jen tu ženu muž uloví,
která si už na něj políčila.

Na stole konvička čaje
a otevřená knížka básní
Vůně z obojího
se vznáší místností
a vytváří blaženost
za kterou jiní
cestují tisíce kilometrů
a stejně ji nenaleznou

CELIBÁT

Léta drželi čajovníci
z Dobrých čajoven celibát
a nepustili mezi sebe ženu
Až je konečně osvítil
čajový bůh
Čaj od mladé čajovnice
svěží jak čerstvý lístek z Ásámu
chutná dvakrát

POŠIMRÁNÍ

Rád bych napsal báseň
tak údernou
aby si lidi řekli
To je jakoby to napsal Majakovskij
Já ale takové básně nesvedu
tak vás aspoň maličko pošimrám

NA NÁVŠTĚVĚ

Dobrý den srnko
Dovol mi vstoupit
do tvého lesa
Budu chodit po špičkách
a mluvit tiše
Budu se chovat
jako na návštěvě
u své milé

POŘÁD

Při snídani

Při obědě

Při večeři

Na přednášce

Na procházce

Ve vinárně

Pořád, pořád

zvoní mobily

ZÁVIST

Závidím exhibicionistům
odvahu projít nahý přes náměstí
Závidím kurvám
umění prodávat se
Závidím anarchistům
že umí nastrčit bombu hajzlům
Závidím dětem
jejich nevinnost
Závidím psům a kočkám
že mohou srát, kde se jim zlíbí
Závidím bohémům
že jsou tak bohémští
Závidím alkoholikům
že se dovedou odpoutat od světa
plného sraček a blití
Tak to je všechno
co jsem vám chtěl říct

Soutěžit v umění,
to je stejná hloupost,
jako vítěze v běhu
vyhlásit ne podle času,
ale podle ladnosti jeho pohybu.
(Zátopek by nebyl ani okresní přeborník)

ČAJ

Když mi ta dívka nalévala čaj, spadl jí pramen dlouhých černých vlasů do mé misky a trochu se tam vymáchal. Dívka se kvapně omlouvala a chtěla mi přinést jinou misku. Chytil jsem ji za ruku a řekl, že nic vyměnit nechci. Chci pít čaj s příchutí jejích vlasů. Dívka se usmála a zřejmě nevěděla, co říci. Po chvíli odběhla obsloužit dalšího zákazníka. Ještě nikdy jsem nepil tak dobrý čaj.

Čím je člověk starší,
tím rychleji mu utíká čas.
Je to logické.
Ročnímu dítěti připadá rok
nekonečně dlouhý.
Vždyť je to celý jeho život.
Rok pro dvacetiletého
je dvacetina jeho života.
A pro sedmdesátiletého
jedna sedmdesátina.
A jeden den?
No zkuste si to spočítat.

PIKOLÍK

Tu kavárnu mám rád. Jsou tam pohodlná křesla, nehraje tam žádná hudba a je tam klid. To, že obsluhují mentálně postižení, mi připadá docela milé.

Sedím u vídeňské kávy a čtu si knihu básní před chvílí koupenou. Tu se ke mně přišourá postarší pikolík, chvíli nade mnou mlčky stojí a jen si mě prohlíží. Podívám se na něj a vyměníme si úsměvy. Pak se mě zeptá: „Nepotřebujete něco?“

„Ne, děkuji, mám všechno.“

Chvíli mlčí, ale stále se na mě dívá. A po chvílce pokračuje:

„Nás ve škole učili, že se máme hostů ptát.“

„To je v pořádku, ale já teď opravdu nic nepotřebuji.“

„Tak jo, ale kdybyste něco potřeboval, tak mě zavolejte, jo.“

„Ano, děkuji, určitě vás zavolám.“

Poté se zase pomalu odšourá.

Nemám rád, když mě někdo vyruší při četbě básní, ale tentokrát mi to vůbec nevadilo.

Noční poluce
bývají pro mladé muže zlou mûrou.
A pak přijde den,
kdy si muži řeknou:
Co bych jen dal
za takovou krásnou poluci.
Krámy nejsou pro ženy
příjemným obdobím.
Ale když definitivně přestanou,
mnohé pláčou steskem po nich.
Jak se ty časy mění.

ZIMNÍ SLUNOVRAT

Je první zimní den 2013, odpoledne, svítí sluníčko a je lehce nad nulou. Se třemi mladými přáteli jdeme do lesa, utáboříme se vedle rozhledny na Chlumu, naděláme dřevo na oheň, sedíme u něj, něco si opečeme, vypijeme čaj, dáme pár loků slivovice a příjemně si povídáme. Přečtu jednu vánoční povídku od Petra Šabacha a kolem jedenácté hodiny zalézáme do spacáků. Tma je tak hustá a neproniknutelná, že by se dala porcovat. Teplota klesla pod nulu a tak si přikryji i hlavu a snažím se spacák zadýchat. Celkem se mi to daří a brzy usínám.

Probudím se v jednu hodinu, protože o sobě dává vědět vypitý čaj a slivovice. Nechce se mně ven, ale musím. Vstanu a zírám překvapením. Venku je světlo, že by se dalo i číst. Měsíc září jako pominutý. Vykonám potřebu, hodím pár polen na oheň a vylezu na rozhlednu. Chvilku si vychutnávám kouzlo této noci a pak zase vlezu do spacáku.

Když po šesté ráno vstávám, hoši už sedí u ohně a prohřívají si svá zmrzlá těla. A v kotlíku bublá voda na čaj.

Mít svaly je hezké.
Pokud ovšem
nemáte sval i v lebce.

V ČAJOVNĚ

Sám v cizím městě. Venku prší, autobus mi jde za hodinu a půl a v kapse mám peněz tak akorát na cestu. Pomalu courám ulicemi a v duchu konstatuji, že teplo vypadá jinak. Tu se přede mnou objeví čajovna. Bez peněz do hospody nelez. Ani do čajovny. Přepočítám své drobné. Snad by to na ten nejlacinější čaj stačit mohlo. Vlezu dovnitř. Sedí tam šest mladých mužů a povídají si. Pozdravím a projdu kolem nich do zadní místnosti. Na nejlacinější čaj mi to stačí akorát. Klidně popíjím a čtu si. Když ke mně přijde čajovník s otázkou, zda mám všechno, řeknu, že mám a nabídnu mu jako dárek svou knížku veršů. Zdá se, že má radost. Po chvíli za mnou přijde jeden z hostů a pozve mě dopředu. Prý abych tady neseděl tak sám. Pozvání přijímám a přisednu si do společnosti. Čajovník mě vyzve, abych jim ze své knížky něco přečetl. No, proč ne. Čtu tedy básně sedmi mně neznámým lidem a jsem potěšen jejich pozorností. Jsem rád, že venku prší a já mohu být v tak příjemné společnosti, v tak příjemném prostředí a u tak příjemného čaje. Když se musím zvednout, abych utíkal na autobus, všichni mi děkují a zvou, abych zase někdy přijel. Přijedu rád.

Chtěl bych býti mladý celý život.
Ostatně, kdo by nechtěl.
Avšak ne za cenu,
že se stáří prostě nedožiji.

POMOC

Na sociálním odboru je rušno. Dvě pracovnice tvrdě makají, to jest intenzivně telefonují. Agresivní recidivista, alkoholik a bezdomovec Fanda, prý umírá na chodníku před noclehárnou pro bezdomovce, protože ho tam nechtějí pustit, jelikož je, jak se na správného alkoholika sluší, slušně ožralej. Ráno ho vyšoupli ze záchytky, kde strávil poslední noc, on se dovlék k té noclehárně a tam padl. Sociální pracovnice se dožadují, aby ho tam uložili, ale oni prý nemohou, protože je ožralý. Volají tedy do nemocnice, ale tam ho nechtějí, protože je prý jen ožralý. Volají za záchytku, potom na psychiatrii, městskou i státní policii a kdoví kam ještě, přičemž někam volají opakovaně.

Jejich úsilí a tvrdá práce slavily úspěch. Fanda byl zachráněn. Sociální pracovnice jsou na sebe hrdé a po oslavném gestu vytvořily dlouhý zápis oslavující jejich vlastní schopnosti. Vždyť zachránily člověka, který by bez nich nejspíš zemřel.

Když se Fanda trochu zotavil, surově zmlátil, jak se ostatně na agresivního recidivistu sluší, paní, u které někdy přespával. Ta skončila v nemocnici a Fanda v kriminále. Je tedy zase „doma“ a má postaráno o teplou stravu a postel a další bezplatný kurz kriminální činnosti. Až ho pustí, určitě nové znalosti zase někde uplatní. Ostatně je mu padesát a celý život jen chlastá, krade a někoho mlátí, tak co by mohl dělat jiného.

Chceš-li říci nějaké moudro
a žádné tě nenapadá,
mlč.

Nesnaž se nějaké vymýšlet,
sic z tebe vypadne kravina.
Moudrost v tobě buď je
nebo prostě není.

VÝKŘIK

Domy, domy domy! Víc domů! Ještě víc! Pořád málo! Třeba ještě domy, ještě domy! Domy! Domy! Domy! Lidi! Lidi, lidi! Kde je víc lidí?! Ještě lidi, další lidi! Stále málo! Haló lidi, lidi, lidi! Lidi sem! A sem! A sem! Auta, auta, auta! To je málo! Potřebujeme víc aut! Ještě víc! A další! Další, auta, auta, auta! Málo, kde jsou další?! Kde jsou?!

Domy, ještě domy! Tady ještě nestojí! Postavit! Rychle! Sem se ještě vejde! A sem taky! A sem dva! Sem tři! Prázdné místo! Zastavit! Stromy! Pokácet! Louky! Zastavět. Pole, pastviny! Zrušit! Zastavět! Domy jsou třeba! Víc domů! A víc lidí! Mnohem víc! Mnohem, mnohem víc! Víc aut! Větší provoz! Parkoviště nestačí! Postavit nové! Sem se vejde! A sem taky! Klid?! Na prd! Ruch! Křik! Rachot! Bordel! Víc aut! Víc lidí! Víc věcí! Víc popelnic! Víc odpadu! Víc smradu! Víc kouře! Pryč s klidem! Domy, lidi, auta! Auta, lidi, domy! Lidi, domy, auta! Tlačénice! Kravál! Nepořádek! Víc lidí! Více domů! Víc aut! Příroda?! Přežitek! Pryč s přírodou! Nic neplatí! Nic nekupuje! Zabírá místo pro domy! Pryč s ní! Do hajzlu s ní! Ani smrdět pořádně neumí! A netopí! A netěsní! A přší do ní! Přírodu ne! Domy ano! Auta ano! Lidi ano! Platí daně! Kupují! Kdeco kupují! Všecko kupují! A staví! Hodně staví! Jsou lepší než pole, louky, pastviny, stromy, keře, kytky! Jsou lepší než příroda! Ať město roste! Ať hodně roste! Je stále malé! Potřebujeme větší! Ještě větší. Lidi sem! Sem! A sem! A sem taky! Stavte domy! Více domů! Rušte zeleň! Planeta je modrá! Jako vaše bazény! S přírodou do hajzlu!

K přiznání slabosti,
k přiznání strachu
potřebuje člověk více odvahy a síly,
než k úspěchu a k vítězství.

Obsah

1	Osamělý piják čaje
2	Velké štěstí ...
3	POVADLÁ RŮŽE
4	PAMATUJI
5	Cogito ergo sum
6	DEJTE MI KOSU
7	MRTVÍ
8	PROMIŇ, EDISONE
9	<i>Hezké věci ...</i>
10	Stárneš příteli, stárneš
11	CESTA VÍNA
12	Neříkej mi, že jsem mlád
13	TVÉ VLASY
14	VŠECHNY MOJE DÁVNÉ LÁSKY
15	DOMOV
16	<i>Pozřeš-li špatné jídlo ...</i>
17	PRÁVĚ PROTO
18	V TĚCH SLOVECH
19	ULICE
20	TORTURA
21	KRÁSA
22	LÁSKA
23	<i>Jsem absolutně neúplatný ...</i>
24	ZA ROZBŘESKU
25	MODRÝ PAPOUŠEK
26	JEN MNĚ
27	PO STOPRVNÍ
28	NEJKRÁSNEJŠÍ JSOU BOSE
29	MALÉ MILOVÁNÍ
30	<i>Kdo chce psa bít ...</i>
31	ZÁVOD O ŽIVOT
32	ZLOMEČEK VĚČNOSTI
33	VĚTA

34	O STROMU A LIDECH
35	DOPIS NA ROZLOUČENOU
36	SMUTNO
37	<i>Každý chlap ...</i>
38	ČEKÁNÍ
39	DÍKY
40	SLEPICE
41	GENERACE
42	PROŠLA JSTE KOLEM
43	BÝT SÁM
44	<i>Míval jsem nedůvěru ...</i>
45	INVENTURA
46	JEN DVA VERŠE
47	TISÍCKRÁT POPRVÉ
48	UŽ NIKDY
49	CHLAPI
50	MASKA
51	<i>Že poezii lze najít ...</i>
52	JARO 2013
53	SCÉNA
54	DANÝ SMĚR
55	Dnes mám špatný den
56	Když vyhubíme včely
57	KUBISTÉ A SURREALISTÉ
58	<i>Každý člověk má někoho ...</i>
59	NEJKRÁSNEJŠÍ HUDBA
60	JISTOTA
61	Tápu ve tmě
62	TĚLA
63	ÚŘAD
64	Navrhuji
65	<i>Příležitost dělá zloděje ...</i>
66	Musím zahnat světlo
67	Nejsme nic

68 Čas ze mě ukrajuje
69 TOUHA
70 VAROVÁNÍ
71 Nad hlavou mi temní noc
72 *Jsou lidé nevěřící ...*
73 Máš vlasy jako oheň
74 KOUPÁNÍ
75 S vykasanou sukni
76 ABY MNĚ NEBYLO SMUTNO
77 Jsem jen osamělý piják čaje
78 ZMĚNA
79 *Téměř všichni plnoletí ...*
80 V příštím životě
81 Básníci bývají chudí
82 BÁRA
83 VELKÉ LOSINY
84 ČEST JEJICH PAMÁTCE
85 HLAVNĚ
86 *Na dobytčím trhu ...*
87 Letní noc příjemně šumí
88 ÚKOL
89 V MÉM MOZKU
90 VÍM, KDO JE NA ŘADĚ
91 PÁR BÁSNÍ
92 Poslyšte přátelé
93 *Jen tu ženu muž uloví ...*
94 Na stole konvička čaje
95 CELIBÁT
96 POŠIMRÁNÍ
97 NA NÁVŠTĚVĚ
98 POŘÁD
99 ZÁVIST
100 *Soutěžit v umění ...*
101 ČAJ

102	Čím je člověk starší ...
103	PIKOLÍK
104	<i>Noční poluce ...</i>
105	ZIMNÍ SLUNOVRAT
106	<i>Mít svaly je hezké ...</i>
107	V ČAJOVNĚ
108	<i>Chtěl bych býti mladý ...</i>
109	POMOC
110	<i>Chceš-li říci ...</i>
111	VÝKŘIK
112	<i>K přiznání slabosti ...</i>